

До місяця

Йоганн Вольфганг Ґете

Ллється млистий племінь твій
На луги й ліси;
Може, ти душі моїй
Забуття даси.

Світиш лагідно навкруг,
Осяваєш лан,
Як скрашав би вірний друг
Вбогий мій талан.

Про веселе й про сумне
У моїм житті
Опановує мене
Спомин в самоті.

Плиньте, хвилі голосні!
Щастя все пройшло:
Втіхи, вірність — мов у сні,
Наче й не було.

Був і в мене скарб один
Над усі скарби,—
Що ж лишив по собі він,
Крім жалю й журби?!

Без упину, річко, плинь
Між полів, кущів,
Додавай своїх квилінь
В мій самотній спів.

Коли рвучко восени
Мчиш вали прудкі,
Коли поїш із весни
Молоді бруньки.

Щасний той, хто в плині літ,
Без чуттів лихих,

З другом, занедбавши світ,
Дізнає утіх,
Що, зневажені в людей
Чи неznані їм,
Повнять лабіринт грудей
В мороці нічнім.